

PAPA FRANJO

Pripadnost Crkvi

Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 25. lipnja 2014.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas se u dvorani Pavla VI. nalazi skupina hodočasnika koja je povezana s nama ovdje, to su bolesni hodočasnici. Zbog ovog vremena, između toplog i mogućnosti kiše, bilo je mudrije da ostanu tamo. Ali oni su povezani s nama velikim video zidom. I tako smo svi zajedno na ovoj audijenciji. I svi mi ćemo moliti posebno za njih, za njihove bolesti. Hvala!

U prvoj katehezi o Crkvi, održanoj prošle srijede, krenuli smo od inicijative Boga koji želi stvoriti jedan narod koji će nositi njegov blagoslov svim narodima na zemlji. Započinje s Abrahamom a zatim, s velikom strpljivošću – a Bog je ima, ima je mnogo –, priprema taj narod u Starome savezu sve te, u Isusu Kristu, od njega čini znak i sredstvo sjedinjenja ljudi s Bogom i ljudi međusobno (usp. Drugi vatikanski koncil, konst. *Lumen gentium*, 1). Danas ćemo govoriti o važnosti koju za kršćanina ima pripadnost tome narodu. Govorit ćemo o pripadnosti Crkvi.

1. Mi nismo izolirani i nismo kršćani na pojedinačnoj osnovi, svaki za sebe: naš je identitet pripadnost! Mi smo kršćani zato jer pripadamo Crkvi. To je kao neko prezime: ako je ime "ja sam kršćanin", prezime je "pripadam Crkvi". Veoma je lijepo primijetiti kako je ta pripadnost izražena također u imenu koje Bog pridaje samome sebi. Odogovarajući Mojsiju, u čudesnom događaju "gorućeg grma" (usp. Izl 3, 15), on sebe naziva Bogom otaca, Bogom Abrahamovim, Bogom Izakovim, Bogom Jakovljevim. Ne

kaže: ja sam Svemoćni..., ne: Ja sam Bog Abrahamov, Bog Izakov, Bog Jakovljevi. Na taj se način on očituje kao Bog koji je sklopio savez s ocima i ostaje uvijek vjeran svome savezu i poziva nas da uđemo u taj savez koji je prije svih nas, koji je iz onoga vremena.

2. U tome smislu, sjećamo se sa zahvalnošću prije svega onih koji su nam prethodili i koji su nas primili u Crkvu. Nitko ne postaje kršćanin sam od sebe! Je li to jasno? Nitko ne postaje kršćanin sam od sebe. Kršćani ne nastaju u laboratoriju. Kršćanin je dio naroda koji postoji od davnine. Kršćanin pripada narodu koji se zove Crkva i ta Crkva ga čini kršćaninom, na dan krštenja, a zatim kroz katehezu i tako redom. Ali nitko, nitko, ne postaje kršćanin sam od sebe. Ako vjerujemo, ako znamo moliti, ako poznajemo Gospodina i možemo prihvatiti njegovu riječ, ako ga osjećamo bliskim i prepoznajemo ga u braći to je zato jer su drugi, prije nas, tu vjeru živjeli i zatim je prenijeli nama, njoj nas poučavali. Vjeru smo primili od naših otaca, od naših predaka, i oni su nas vjeri učili. Ako razmislimo dobro tko zna koliko dragih lica u ovome trenutku prolazi pred našim očima: to mogu biti lica naših roditelja koji su tražili krštenje za nas; lice naših djedova i baka ili nekog od rodbine tko nas je učio prekrižiti se i moliti prve molitve. U živom mi je sjećanju ostalo lice jedne redovnice koja mi je predavala vjeronauk, uvijek je se sjetim – sigurno je u nebu, jer je sveta žena – ali ja je se uvijek sjetim i zahvaljujem Bogu za tu časnu sestru. Može to biti i lice župnika, nekog drugog svećenika,

redovnice, vjeroučitelja, koji su nam prenosili sadržaj vjere i pomagali nam rasti kao kršćani... Eto, to je Crkva: velika obitelj, u koju pojedinac biva primljen i uči živjeti kao vjernik i učenik Gospodina Isusa.

3. Taj hod u vjeri moguć je ne samo zahvaljujući drugim osobama nego zajedno s drugim osobama. U Crkvi ne postoji "učini sam", ne postoje "slobodnjaci". Koliko je samo puta papa Benedikt opisao Crkvu kao "mi" Crkva! Ponekad čujemo neke kako govore: "Ja vjerujem u Boga, vjerujem u Isusa, ali Crkva me ne zanima...". Koliko smo samo to puta imali priliku čuti? Ali to ne ide. Ima onih koji smatraju da mogu imati osobni, izravni, neposredni odnos s Isusom Kristom izvan zajedništva i posredovanja Crkve. To su opasne i štetne napasti. To su, kao što je govorio veliki Pavao VI., apsurdne proturječnosti. Istina je da je kročiti zajedno s drugima zahtjevno, a koji put se može pokazati i napornim: može se dogoditi da nam neki brat ili sestra prave probleme, ili nas sablažnjavaju... Ali Gospodin je povjerio svoju poruku spasenja ljudima, svima nama, svjedocima; on nam dolazi ususret i daje se prepoznati u našoj braći i našim sestrama, s njihovim darovima i njihovim ograničenostima. A to znači pripadati Crkvi. Ime je "kršćanin" a prezime "pripadnost Crkvi".

Dragi prijatelji, molimo od Gospodina, po zagovoru Djevice Marije, Majke Crkve, milost da ne padnemo nikada u napast da mislimo da možemo bez drugih, da možemo bez Crkve, da se možemo sami spasiti, da smo kršćani iz

laboratorija. Naprotiv, ne može se ljubiti Boga ako se ne ljubi braću; ne može se biti u zajedništvu s Bogom ako nismo u zajedništvu s Crkvom i ne možemo biti dobri kršćani drukčije, nego zajedno s onima koji nastoje slijediti Gospodina Isusa, kao jedan narod, kao jedno tijelo, i to je Crkva. Hvala!